

**XIII Dalios Tamulevičiūtės profesionalių teatrų festivalis
rugsėjo 30–spalio 30 d. Varėnoje**

PROGRAMA

Rugsėjo 30 d. FESTIVALIO ATIDARYMAS

14.00 val. D. Tamulevičiūtės kapo lankymas Senosios Varėnos kapinėse (individualiai);

15.00 val. Senosios Varėnos Šv. arkangelo Mykolo bažnyčioje:

- šv. Mišios;
- 2022 m. Lietuvos Respublikos kultūros ministerijos „Dalios Tamulevičiūtės lietuvių autorių scenos meno kūrinių konkurso“ laimėtojo – Valstybinio Vilniaus mažojo teatro apdovanojimai už konkursui pateiktą spektaklio „Tinder Dates“ eskizą (rež. Gabrielė Tuminaitė, Stasas Žyrkovas (Ukraina), dramaturgė Gabrielė Labanauskaitė).
- ansamblio „Vilniaus klarnetai“ koncertas „Rudens spalvos“ (Edvardas KULEŠEVIČIUS (klarnetas), Vidmantas RIŠKUS (klarnetas, altinis klarnetas), Denis NAREIKO (klarnetas, piccolo klarnetas), Dainius VERBICKAS (bosinis klarnetas);

17.00 val. Lietuvos teatro, muzikos ir kino muziejaus fotografijų parodos iš ciklo „**Dalios Tamulevičiūtės mokiniai. Vidas Petkevičius**“ atidarymas ir susitikimo vakaras su 2021 m. Nacionalinės kultūros premijos laureatu, aktoriumi, Dalios Tamulevičiūtės mokiniu Vidu Petkevičiumi Varėnos kultūros centre.

Renginio vedėjas – D. Tamulevičiūtės mokinys, aktorius ir teatro pedagogas Remigijus Vilkaitis.

**Renginys nemokamas, būtina vietų rezervacija iki rugsėjo 29 d. tel. 8 310 52 752 (pirmadieniais–penktadieniais 12.00–19.00).*

Spalio 1 d. 18.00 val.

2021 m. Dalios Tamulevičiūtės lietuvių autorių scenos meno kūrinių konkurso laimėtojo **Klaipėdos jaunimo teatro** spektaklis „**Miškelis**“ pagal dramaturgo Mindaugo Nastaravičius pjesę „Miškelis“.

Pjesės autorius – Mindaugas NASTARAVIČIUS

Režisierius – Valentinas MASALSKIS

Kompozitorė – Nijolė SINKEVIČIŪTĖ

Scenografė – Paulė BOCULLAITĖ

Šviesų dailininkas – Justas BØ

Vaidina:

Klaipėdos jaunimo teatras: Laima AKSTINAITĖ, Karolina KONTENYTĖ, Vaiva KVEDARAVIČIŪTĖ, Rugilė LATVĖNAITĖ, Simonas LUNEVIČIUS, Ieva PAKŠTYTĖ, Paulius PINIGIS, Gytis ŠIMELIONIS, Donatas STAKĖNAS, Donatas ŽELVYS, Marija ŽEMAITYTĖ.

Taško teatras: Karolina KUZBORSKA, Aistė ALKSNYTĖ, Jūratė MARTINAITYTĖ, Livija KRIVICKAITĖ, Solveiga REKLAITYTĖ, Donatas MICKŪNAS, Kristupas BIRŽIETIS, Gediminas POVILAVIČIUS.

Æmotion teatro grupė: Gabrielė ANDRUŠKEVIČ, Aurimas BAREIKIS, Gabija BARGAILAITĖ, Angelina DAUKAITĖ, Ramunė DEGUTYTĖ, Ilona DOVEIKO, Elzbieta GIRKANTAITĖ, Augustas GUDELIS, Kornelija KINIULYTĖ, Adolfina KUNČIŪTĖ, Laurynas LUOTĖ, Ieva MAČIŪNAITĖ, Vilija MATAČIŪNAITĖ, Faustas MAŽRIMAS, Viktorija MILIAUSKAITĖ, Kamilė PILIBAITYTĖ, Irmantas PILIS, Miglė PRANEVIČIŪTĖ, Gintautė RUSTEIKAITĖ, Jogaila ŠIMKUS, Osvaldas TOKAREVAS, Viktorija VALSKYTĖ, Enrika ZACHAŽEVSKYTĖ.

Trukmė – 2 val.

Premjera – 2022 m. kovo 11 d.

Dalios Tamulevičiūtės lietuvių autorių scenos meno kūrybinių konkursų 2021 metais laimėtoju išrinktas eskizas pagal dramaturgo Mindaugo Nastaravičiaus „Miškelį“ tapo Klaipėdos jaunimo teatro spektakliu, subūrusiu keliasdešimt jaunosios kartos aktorių. Valentino Masalskio režisuojamoje dramoje pasakojama apie 1941-ųjų birželio 24-osios žudynes Rainiuose ir vienos šeimos gyvenimą po jų.

Kuriant spektaklį atsiremta į tikrus įvykius, realių žmonių biografijas, tardymo bylas, istorikų tyrimus, tačiau „Miškeliu“ kūrėjai šį darbą vadina ne dokumentiniu, o atminties ir vaizduotės spektakliu. Pasak V. Masalskio, tai tarsi giesmė apie atmintį, prisimenant Rainių aukas ir mėginant atsargiai prisiliesti prie XX amžiaus tragedijų temos.

Pirmosios sovietų okupacijos paskutinę savaitę – 1941 metų birželio 22–28 dienomis – Lietuvoje nužudyta daugiau kaip 1000 kalinių ir civilių gyventojų. Artinantis Vokietijos kariuomenei, į Rusijos kalėjimus ir lagerius spėta išvežti apie 3400 kalinių, nors iš viso Lietuvos kalėjimuose tuo metu kalėjo 6000 žmonių. Traukdamiesi iš Lietuvos, Raudonosios armijos kariai kartu su vietiniais kolaborantais rengė masines žudynes Kauno, Panevėžio, Pravieniškių kalėjimuose, taip pat Juodupėje, Zarasuose, kitose vietovėse.

Žiaurumu išsiskyrė Telšių kalėjimo politinių kalinių žudynės. Birželio 24-osios naktį 76 politiniai kaliniai atvežti į netoli esantį Rainių miškelį, kuriame buvo nužudyti ir paskubomis užkasti. Birželio 28-ąją, Telšiuose jau šeiminkaujant vokiečiams, atkasus ir apžiūrėjus aukas, paaiškėjo, kad visi kaliniai buvo žiauriai kankinami. Dėl daugybinių sužalojimų 46 kūnai liko neatpažinti. Beveik visi Rainių kankiniai palaidoti bendrame kape Telšių kapinėse, kitus išsivežė artimieji.

Dramaturgas M. Nastaravičius pjesę „Miškeliu“ pradėjo rašyti atradęs to meto prisiminimų apie kelis kalinius, po Rainių įvykių netikėtai sugrįžusius namo. Dėl daugybinių sužalojimų nesugebėję atpažinti iš veidų, artimieji aukas bandė atskirti iš kitų požymių – apgamų, randų, kiti –

iš drabužių likučių. Tariamai atpažinę ir davę sutikimą palaidoti kūną bendrame kape, po kurio laiko artimieji išvydo gyvą žmogų prie savo namų durų.

1941 metų birželio 28-ąją Rainių miškelyje atkasti 73 kūnai. Trijų bėgti mėginusių kalinių palaikai rasti ties Džiuginėnų kaimu, netoli Telšių. Po kurio laiko atskleista, kad du nužudytieji buvo ne kaliniai, o raudonarmiečiai. Svarstyta, kad jie galbūt atsisakė dalyvauti žudynėse, arba buvo nušauti už tai, kad nesužiūrėjo visų kalinių. Du kaliniai iš tiesų ištrūko iš Rainių miškelio. Vienas buvo surastas ir nušautas, kitam pabėgti pavyko. Sovietmečiu bijojęs pasekmių, apie Rainių įvykius ir išsigelbėjimą jis niekam neprasitarė. Tačiau 1988-aisiais, išgirdęs apie specialiąją komisiją Rainių žudynėms tirti, laiške Lietuvos Aukščiausiajai Tarybai jis papasakojo tos nakties aplinkybes.

Ilgą laiką manyta, kad Rainių istorija neturi nė vieno gyvo liudytojo, tačiau po šio vyro apklausos paaiškėjo, kad jis, Jonas Šapalas, yra vienintelis, išgyvenęs Rainių žudynes. Tiesa, jo vardo ir pavardės buvusių kalinių sąrašė dramaturgui rasti nepavyko. Jo byla taip pat neišlikusi, tačiau pjesės autorius remiasi vyro liudijimu apie išsilaisvinimą ir slaptumą, taip pat kitais dokumentais, istoriniais šaltiniais, nagrinėjančiais Rainių tragediją. Už konsultacijas ir istorinių šaltinių nuorodas spektaklio kūrėjai dėkoja sovietinio režimo ir jo nusikaltimų tyrinėtojai Teresei Birutei Burauskaitei, taip pat istorikams Mingailei Jurkutei ir Arvydui Anušauskui.

Spektaklis yra projekto „Atvira bendruomenės kūrybos erdvė Kuliuose“ dalis. Projekto įgyvendinimą, pagal programą „Kultūra“ finansuoja Islandija, Lichtenšteinas ir Norvegija.

Projekto vykdytojas: Plungės rajono Kulių krašto bendruomenė „Alantas“.

Projekto partneriai: Company B. Valiente, Čiurlionio namai, Kintai Arts, Kulių gimnazija, Kulių kultūros centras, Mano miestas Klaipėda, Opera Opus, Plungės rajono savivaldybė.

Renginys nemokamas, būtina vietų rezervacija iki rugsėjo 30 d. Varėnos kultūros centro kasoje arba tel. 8 310 52 752.

<<>> <<>> <<>>

Spalio 2 d. 18.00 val.

Kauno miesto kamerinis teatras

„Kvėpavimas“ pagal Duncan McMillan pjesę „Plaučiai“

Režisierė – Agnija LEONOVA

Kompozitoriu – Demetrio CASTELLUCCI

Režisierės asistentė – Gintarė ŠMIGELSKYTĖ

Choreografė – Gintarė ŠMIGELSKYTĖ

Scenografija – Guoda JARUŠEVIČIŪTĖ

Video projekcijų dailininkas – Ričard ŽIGIS

Šviesų dailininkas – Dainius URBONIS

Vaidina: Inga ŠEPETKAITĖ, Šarūnas ZENKEVIČIUS

Trukmė – 2 val. 20 min.

Premjera – 2021 m. gruodžio 11, 12 d.

Ar dažnai pagalvojate, kad planuojant šeimą svarbu atsižvelgti į klimato kaitą?

„Aš galėčiau skraidyti į Niujorką ir atgal kasdien septynerius metus... Ir vis tiek nepalikčiau tokio anglies pėdsako, kokį paliksiu pagimdžiusi vaiką. Du tūkstančiai tonų CO2. Tai Eifelio bokšto svoris. Aš pagimdysiu Eifelio bokštą.“ /iš pjesės/

Pora bando priimti svarbiausią gyvenime sprendimą – susilaukti vaiko. Jie išsilavinę, jie rūšiuoja atliekas ir rūpinasi pasaulio problemomis. Jiems rūpi žmonijos ateitis. Ir staiga jų šeimyninis klausimas tampa ypatingai sudėtingas. Jei per daug galvosi – niekada neapsispręsi. Jei paskubėsi – tai gali tapti pražūtimi. Vaiko pradėjimui reikia tinkamų priežasčių. Tik štai kokios priežastys yra tinkamos? Ir kas pirmiau bus sunaikintas – pasaulis ar santykiai? Režisierė Agnija Leonova kviečia į spektaklį pagal britų dramaturgo Duncano McMillano pjesę „Plaučiai“. Dramoje klimato kaita, kaip globalinės katastrofos simbolis (ar Damoklo kardas), kuria nerimą keliančią aplinką poros santykiams, daro įtaką jiems. Spektaklio kūrėjai kelia klausimą – ar pora iš tiesų ieško sprendimo, ar vis dėlto, svarstydamą apie pasaulį, bėga nuo savo santykių? Spektaklis ypatingai tinka poroms, kurios ieško prasmingo ir turiningo laiko praleidimo.

Koproduuseris – VšĮ „Tartum be ribų“

Bilieto kaina – 12 Eur, studentams, moksleiviams, senjorams ir neįgaliesiems – 8 Eur. Bilietus platina kultūros centro kasa ir www.bilietai.lt.

<<>> <<>> <<>>

Spalio 6 d. 10.30 val. ir 12.00 val.

Vilniaus teatras „LĖLĖ“

„Antis, Mirtis ir tulpė“ – lėlių spektaklis vaikams pagal Volfo Erlbrucho knygą

Režisierė ir scenarijaus autorė – Jūratė TRIMAKAITĖ

Dailininkė Cerise – GUYON (Prancūzija)

Kompozitorius Thomas – DEMAY (Prancūzija)

Šviesų dailininkas – Felix BATAILLOU (Prancūzija)

Vaidina: Sigita MIKALAUSKAITĖ, Lijana MUŠTAŠVILI, Almyra GRYBAUSKAITĖ, Deivis SARAPINAS/Karolis BUTVIDAS, Raimondas KLEZYS, Elvyra PIŠKINAITĖ.

Trukmė – 2 val.

Premjera – 2022 m. kovo 11 d.

Mirtis visada šalia, dėl viso pikto. Bet nelaimės atneša ne ji, tai – gyvenimas... Beje, kaip tik jis atneša ir gerus dalykus – draugystę, pokalbius, žaidimus ir juos lydintį šilumą. Šiek tiek keista, bet pažindami mirtį mes pažįstame ir gyvenimą bei atvirkščiai. Todėl kalbėtis apie tokius dalykus yra daug geresnis sprendimas nei slėptis ar nežinia kur sprukti. Lėlių spektaklis „Antis, Mirtis ir

tulpė“ bando atskleisti tokių pokalbių svarbą bei supažindinti vaikus su gyvenimo pabaiga kaip su natūraliu gamtos cikliškumu, atsvaros gyvybei būtinybe.

Knygelės „Antis, Mirtis ir tulpė“, pasirodžiusios 2007 m. autorius, garsus vokiečių rašytojas ir dailininkas Wolfas Erlbruchas, 2006 m. buvo apdovanotas Hanso Christiano Anderseno medaliu, o 2016 m. pelnė ir svarbiausią tarptautinį vaikų literatūros apdovanojimą – Astridos Lindgren premiją. „Antis, Mirtis ir tulpė“ išversta daugiau nei į 20 kalbų, o 2018 m., vertėjos Rūtos Jonynaitės dėka, tapo pasiekiamą ir Lietuvos skaitytojams.

Jūratė Trimakaitė, Prancūzijoje ir Lietuvoje kurianti lėlininkė, „Lėlės“ žiūrovams jau pažįstama iš 2017 m. suaugusiems ir jaunimui Didžioje salėje pastatyto ir Auksiniam scenos kryžiui nominuoto spektaklio „Kryptis“. Beje, naująjį spektaklį kuria ir ta pati, režisierės „Krypčiai“ suburta komanda: dailininkė – Cerice Guyon (Prancūzija), kompozitorius – Thomas Demay (Prancūzija), „Lėlės“ aktoriai – Sigita Mikalauskaitė, Lijana Muštašvili, Asta Stankūnaitė, Deivis Sarapinas. Prie jų taip pat prisijungė aktorės Erika Gaidauskaitė ir Elvyra Piškinaitė bei šviesų dailininkas Felix Battailon (Prancūzija).

Pasak spektaklio režisierės, lėlininkės Jūratės Trimakaitės: „Kalbėdami apie mirtį, dažniausiai mes kalbame apie gyvenimą, jo vertę. Tad ir statydama šį spektaklį mirtį norėjau parodyti kaip natūralų gamtos procesą, cikliškumą, gyvybei reikalingą kaitą. Juk jeigu patys visko nekomplikuotume, gerokai lengviau išgyventume tam tikrus dalykus, turėtume daug mažiau fobijų... O Erlbrucho knygelėj man labiausiai patinka tai, kad ji neduoda jokių atsakymų, juk iš tiesų kalbėdami šia tema mes galim tik pasvarstyti, padiskutuoti.“

Ramunė Balevičiūtė. APIE MIRTĮ - ŠVELNIAI. VAIKAMS // „7 meno dienos“, 2019 11 29

„Lėlės“ teatrui pakvietus, į Lietuvą iš Prancūzijos grįžusi lėlininkė Jūratė Trimakaitė su tarptautine komanda sukūrė jautrų, poetišką ir kartu žaismingą spektaklį „Antis, Mirtis ir tulpė“ pagal to paties pavadinimo Wolfo Erlbrucho paveikslėlių knygą (ją 2018 m. išleido „Odilės“ leidykla). Lėlių teatro spektaklį kurti pagal paveikslėlių knygą gana rizikinga, tačiau režisierė kartu su dailininke Cerise Guyon rado originalią išeitį: iš knygos jos „pasiskolino“ – bet nenukopijavo! – tik personažų Anties ir Mirties įvaizdžius, kas vaikams, varčiusiems knygelę, gali sukelti atpažinimo džiaugsmo, tačiau visą istoriją įvilko į kitokios vaizdo estetikos formą, o kartu suteikė jai papildomą prasminį lygmenį ir taip išryškino Erlbrucho pasakojime užkoduotą parabolę apie gyvenimo ir mirties susietumą.

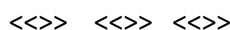
Skaitykite daugiau: www.7md.lt

Spektaklio video nuoroda: <https://www.youtube.com/watch?v=eZYmAPDCQs0&t=8s>

Bilieto kaina – 6 Eur. Bilietus platina kultūros centro kasa ir www.bilietai.lt

Rekomenduojama vaikams nuo 5 metų.

Spektaklis įtrauktas į Kultūros paso paslaugų rinkinį.

Spalio 8 d. 18.00 val.

Teatras „Meno fortas“
„Rudens sonata“ pagal Ingmaro Bergmano kūrybą

Režisierius – Vytautas RUMŠAS

Scenografė ir kostiumų dailininkė – Virginija IDZELYTĖ

Kompozitorius, garso režisierius – Arvydas DŪKŠTA

Šviesų dailininkas – Audrius JANKAUSKAS

Rekvizitininkas – Genadij VIRKOVSKIJ

Vaidina: Šarlotė – Dalia ZYKUVIERNĖ – STORYK, Eva – ADRIJA ČEPAITĖ, Viktoras – SAULIUS BALANDIS / TAURAS ČIŽAS, Helena – MONIKA PALŠAUSKAITĖ.

Trukmė – 1 val. 20 min. (vienos dalies).

Premjera – 2021 m. gruodžio 28 d.

Spektaklio pagal Ingmaro Bergmano „Rudens sonatą“ kūrybinė grupė nagrinėja sudėtingus žmonių santykius. Kiekvienas personažas yra patyręs savotiškų gyvenimo traumų, kurios neleidžia judėti pirmyn.

Tai dar vienas Vytauto Rumšo ir jo bendraminčių – didelę scenos patirtį turinčių aktorių Dalios Storyk, Adrijos Čepaitės, Sauliaus Balandžio, pianistės Monikos Palšauskaitės spektaklis pagal Ingmaro Bergmano kūrybą. Šis pastatymas - trečioji spektaklių trilogijos dalis: pirmosios dvi dalys „Intymūs pokalbiai“ ir „Scenos iš vedybinio gyvenimo“ pastatytos Nacionaliniame dramos teatre.

Spektaklis „Rudens sonata“ nukelia žiūrovą į sudėtingą motinos ir dukros susitikimą po daugelio metų, jų išgyvenimų pasaulį, senas nuoskaudas, neišsakytas mintis, emocijas. Čia meilė ir švelnumas susipina su skausmu ir išdavyste.

Šis spektaklis tai taip pat ir vyro bei žmonos istorija, kelianti daugelį klausimų: kas aš esu, ko siekiu, ką duodu kitam.

Pagrindinių spektaklio herojų lūpomis nuskamba žodžiai, atspindintys spektaklio esmę: Eva (Adrija Čepaitė):

„Reikia išmokti gyventi, aš to mokausi kiekvieną dieną. Didžiausia kliūtis yra ta, kad aš nežinau, kas esu, vaikštau apgrai bom, tarsi akla. Jei atsirastų žmogus, kuris pamiltų mane tokią, kokia esu, galbūt išdrįsčiau įsižiūrėti į save.“

Viktoras (Saulius Balandis):

„Norėčiau jai pasakyti, kad tas žmogus šalia, kad myliu, dievinu ją be jokių išlygų. Aš bandau surasti tokius žodžius, kuriais ji patikėtų, bet nesurandu, negaliu jų surasti“.

“Būti suaugusiu reiškia mokėti valdyti savo svajones ir viltis ir jau nieko nebelaukti. Ir nustoti stebėtis”.

Šarlotė (Dalia Storyk) :

„Aš beveik neatsimenu savo vaikystės ir visai neprisimenu, jog tėvai būtų mane apkabinę ir pabučiavę. Aš nieko nenutuokiau nei apie meilę, nei kas yra švelnumas, glamonė, artumas. Dabar kartais galvoju, ar apskritai aš iš tikrųjų gyvenau...“

Visą spektaklį apibendrina pjesės autoriaus išmintis:

„Vis dėlto egzistuoja savotiška malonė. Tai nepaprasta galimybė rūpintis vieni kitais, padėti vienas kitam, parodyti švelnumą.“

Po spektaklio premjeros, teatrologė Daiva Šabasevičienė rašė:

„Šeimyninė drama, kurios intensyvumas sukoncentruotas į žmogaus psichologiją, – visa tai, kas įdomiausia žmoguje, šiame spektaklyje labai atidžiai išanalizuojama.“

„Rudens sonata“ perskaityta kaip poetinis posmas žvarbų žiemos vakarą. XX amžiaus devintajame dešimtmetyje, kai Jaunimo teatre kūrė šviesaus atminimo Eimuntas Nekrošius, būtent prieš pat Naujuosius metus įvykdavo nelengvo turinio premjeros. Šįkart, išėjus iš Nekrošiaus įkurtų namų, šie prisiminimai atgijo. Teatre daug kas pasikeitė, bet kūrėjai rado būdą ir jėgų sugrąžinti tai, kas, rodos, jau buvo prarasta.”

Bilieto kaina – 12; 15 Eur, studentams, moksleiviams, senjorams ir neįgaliesiems – **10.20 Eur**. Bilietus platina kultūros centro kasa ir www.bilietai.lt

<<>> <<>> <<>>

Spalio 9 d. 18.00 val.

OKT/Vilniaus miesto teatras

„Detoksikacija“ – komiška drama pagal Birutės Kapustinskaitės pjesę.

Režisierius – Darius GUMAUSKAS

Dramaturgė – Birutė KAPUSTINSKAITĖ

Kostiumai – Dovilė GUDAČIAUSKAITĖ

Scenografija – Simona DAVLIDOVIČIŪTĖ

Kompozitorė – Agnė MATULEVIČIŪTĖ

Šviesų dailininkas – Julius KURŠIS

Vaidina: Andrius BIALOBŽESKIS, Agnieška RAVDO, Justina NEMANYTĖ.

Trukmė – 1 val. 20 min. be pertraukos.

Premjera – 2021 m. rugsėjo 20 d.

Tai tragikomiška Birutės Kapustinskaitės pjesė apie tėvo ir dukros bandymą susikalbėti. Po penkerių metų nesimatymo jie susitinka laukiamajame. Noras sužinoti kaip gyvena vienas artimiausių žmonių, neišvengiamai persipina su nuoskaudomis ir noru įgelti.

Su priklausomybe kovojantis garsus laidų vedėjas ir save suaugusiu alkoholikų vaiku laikanti dukra, internete atvirai pasakojanti apie savo patirtis – bando rasti bendrą kalbą. Tačiau, kai praraja tarp kartų tokia didelė, abi pusės tampa lygiaverčiais priešininkais – tokiais pat kandžiais, pažeidžiamais ir... teisiais.

Pjesėje nemažai humoro – visi norime būti suprasti ir išgirsti, bet kartais tam reikia pradžioje išgirsti kitą, o tai padaryti sunku, ypač, kai tas "kitas" labai panašus į tave. Spektaklio metu aktoriai veikia labai arti žiūrovo - tiek fiziškai, tiek emociškai. Tai valanda, trunkanti realiu laiku, per kurią bandoma susijungti, suprasti ir rasti atsakymus priklausomybių, auklėjimo ir kartų nesusikalbėjimo klausimuose.

Bilieto kaina – 10; 12 Eur, studentams, moksleiviams, senjorams ir neįgaliesiems taikomos 10, 15, 20 proc. nuolaidos.

Bilietus platina kultūros centro kasa ir www.bilietai.lt

<<>> <<>> <<>>

Spalio 10 d. 11.00 val.

Storytelling: istorijų pasakojimo dirbtuvės jaunimui su aktoriumi ir režisieriumi **Aleksandru Špilevoju** Varėnos J. Čiurlionytės menų mokyklos koncertų salėje (Vytauto g. 29).

Storytellingo laboratorija - mokslininkai teigia, kad žmonės yra vieninteliai gyvūnai pasaulyje, kurie kuria melus, neturinčius jokios apčiuopiamos naudos. Maža to, žmonėms patinka ne tik meluoti, bet ir klausytis melagingų istorijų. Todėl jie perka brangius bilietus į teatrą, kiną, skaito romanus.

O kas, jeigu tokios sufantazuotos istorijos vis dėlto teikia naudą visuomenei? Kaip išmokti kurti smagias, ne banalias istorijas ir papasakoti jas užkrečiančiai, prikaustančiai žiūrovų dėmesį? Viso to bus galima pasimokyti *Storytellingo* (istorijų pasakojimo) laboratorijoje, kurią ves teatro aktorius ir dramaturgas **Aleksandras Špilevoj**.

Dirbtuvių trukmė ~3 val. Šiek tiek teorijos, daug praktikos ir pabaigoje klausimų – atsakymų sesija.

<<>> <<>> <<>>

Spalio 11 d. 11.00 val.

Keistuolių teatras

PREMJERA „TAIPNE“ – muzikinis spektaklis vaikams

Režisierius – Aidas GINIOTIS

Kompozitoriai – Aidas GINIOTIS ir Sigitas MICKIS

Scenografė – Laura LUIŠAITYTĖ

Šviesų dailininkas – Darius MALINAUSKAS

Garso režisierius – Andrius ČAPLIKAS

Vaidina: Marija KORENKAITĖ, Justas TERTELIS, Urtė SMULSKYTĖ, Diana KAMARAUSKAITĖ, Justina SMIELIAUSKAITĖ, Matas PRANSKEVIČIUS, Danas KAMARAUSKAS, Jurgis MARČĖNAS, Vaidotas ŽITKUS, Eimantas BAREIKIS.

Trukmė – 40 min.

Visi žino, ką reiškia žodis taip. Visi žino ir tai, ką reiškia ne. Visi žino, ką reiškia ne taip, bet ką gi reiškia TAIPNE?

„TAIPNE“ – muzikinis spektaklis, kuriame mama ir tėtis augina du padaužas, o šie, be abejo, auga stiprų charakterį ir mėgstamiausią žodį turinčiomis asmenybėmis. Tačiau visuomet sakant tik „taip“ arba tik „ne“ gali kilti tikrų tikriausia sumaištis, priverčianti gerokai pasukti galvą!

Jau nuo pat vaikystės matydami šviesoforą žinome, kad raudonai žybsintis signalas reiškia draudimą eiti ar važiuoti, o žalias – laisvę judėti. Dažnai nė patys nepastebime, kai raudoną šviesą ir žodį „ne“ imame suprasti kaip mus varžančius, negatyvius dalykus, o žalią šviesą ir žodį „taip“ – kaip visapusišką gėrį. Tačiau ar tikrai visuomet yra būtent taip? Galbūt kartais „ne“ mus apsaugo, o „taip“, priešingai, įvelia į pavojus?

Spektaklis „TAIPNE“ žaismingai kviečia nauju kampu pažvelgti kai kuriuos, atrodytų, savaime suprantamus įsitikinimus ir pamatyti, kad ne visuomet „taip“ yra gerai, o „ne“ – blogai. Kalėdinės nuotaikos ir kūrybinės komandos entuziazmo lydimi mažieji žiūrovai bei jų tėveliai turės progą įsitikinti – TAIP ir NE painiavoje susigaudyti gali būti paprasta ir labai smagu!

Bilieto kaina – 7; 8 Eur.

Bilietus platina kultūros centro kasa ir www.bilietai.lt

Spektaklis vaikams nuo 3 metų.

<<>> <<>> <<>>

Spalio 11 d. 18.00 val.

Keistuolių teatras

PREMJERA „Muzika 2“ (N-14)

Režisierius – Justas TERTELIS

Kompozitorius – Gabrielius ZAPALSKIS

Scenografė ir kostiumų dailininkė – Laura LUIŠAITYTĖ

Vaidina: Vesta ŠUMILOVAITĖ ir Dalius SKAMARAKAS.

Trukmė – 1 val. 20 min. be pertraukos.

Spektaklis „Muzika 2“ – tai patyrusių teatro kūrėjų – aktorių Vestos Šumilovaitės ir Daliaus Skamarako bei režisieriaus Justo Tertelio – kūrybinis atsakymas, siekiant atskleisti dviejų žmonių santykių stiprybę ir trapumą, tvyrančią Marguerite Duras pjesėje.

Šiame spektaklyje vaizduojamas poros, kurios keliai išsiskyrė, susitikimas po trejų metų. Jų intymus pokalbis panardina tiek žiūrovus, tiek veikėjus į bendro gyvenimo prisiminimus, tebetvyrančias aistras ir beribį ilgesį. Sukuria naują perspektyvą leidžiančią nuoširdžiau ir atviriau kalbėti apie jų buvusius santykius. Peržvelgiant pjesės veikėjų patirtis, spektaklis kviečia permąstyti asmeninius santykius, pažvelgti iš šalies ir dar kartą įvertinti artimų santykių trapumą bei pavojų užstrigti nuoskaudų ir neišsipildžiusių lūkesčių labirinte. Spektaklis priartės prie atvirų klausimų

apie mus pačius, kuriamus meilės santykius bei kalnus ir nuokalnes, kurių šiandieninėje visuomenėje neatlaiko kas antra susituokusi pora. Žiūrovams leidžiama įsiklausyti ir iš arti stebėti, kaip pjesės veikėjams sekasi girdėti vienas kitą dabar, kviečia įsiklausyti į dviejų žmonių, dviejų artimų, bet tuo pačiu labai skirtingų vidinių pasaulių santykių muziką. Muziką, kuri skamba dviems.

Bilieto kaina – 12; 15 Eur, studentams, moksleiviams, senjorams ir neįgaliesiems – **10; 13 Eur**.
Bilietus platina kultūros centro kasa ir www.bilietai.keistuoliai.lt

<<>> <<>> <<>>

Spalio 12 d. 18.00 val.
Valstybinis jaunimo teatras
Fantastinė dokumentika „Rytoj buvo vakar“

Režisierius – Aidas GINIOTIS
Režisieriaus sistentas – Tauras ČIŽAS
Dalininkas – Laura LUIŠAITYTĖ
Video menininkas – Vaidas LEKAVIČIUS

Vaidina: Ieva KANIUŠAITĖ, Neringa VARNELYTĖ, Aldona BENDORIŪTĖ – GADLIAUSKIENĖ, Janina MATEKONYTĖ–ANTANĖLIENĖ, Gediminas STORPIRŠTIS, Nerijus GADLIAUSKAS.

Trukmė – 1 val. 10 min.
Premjera – 2022 m. kovo 15 d.

Fantastinė dokumentika

...Žmonės naikins vienas kitą.

Žmonės naikins gamtą ir pasaulį... Uždraus Dievą... Uždraus Velnią... Visi pamirš visas paslaptis... Visus valdys pinigai... Žmonės taps paklusniais robotais. Patys dauginsis ir kurs robotus... Globalus tinklas pakeis smegenis... Vartojimas pakeis mąstymą... TAI JAU BUVO AR TIK BUS?

...Prisikels Nojus ir vėl sumeistraus arką... Vanduo dings... Saulės sistemoje po sprogimų atsiras daugiau planetų... Žmonės kelsis į Žemės pakaitalą Terra Soror... Laikas nebebus kliūtis... Bus klonuotas Einšteinas... Ant klonų galvų kris kinetiniai obuoliai... TAI BUS?

Ir kažkada kažkas galbūt vėl pasakys: TAI JAU BUVO.

Spektaklio kūrėjai kreipiasi į jauną žmogų ir stengiasi suprasti, kas formuoja jo vertybes, santykius su bendraamžiais ir tėvais. Ar šiuolaikinis jaunas žmogus yra pasirengęs stoti akistaton su tikrove, ar linkęs bėgti nuo jos?

Pagrindinė veikėja, jauna mergina, išgyvena rūpesčius ir kelia kiekvienam bręstančiam žmogui kylančius egzistencinius klausimus. Kas yra asmeninė ir šalies laisvė, Tėvynė, patriotizmas? Kodėl svarbu suvokti praeitį? Kaip ji gali padėti gyventi?

Mergina keliauja į praeitį ir susitapatina su bendraamžė paaugle, kuri penktajame praėjusio amžiaus dešimtmetyje kartu su mama buvo ištrepta į Sibirą. Jas daug kas skiria, bet tikriausiai ir sieja. Keliaudama atminties, svajonių, fantazijų ir faktinės istorijos labirintais, mergina susiduria su

realiu skausmu, patiria netektis, tačiau patenka ir į kuriozines bei šypseną keliančias situacijas. Kelionė ją brandina ir kelia naujus klausimus.

Ar tremties patirtys yra tik keli puslapiai istorijos vadovėlyje, kuriuos iškalame mokyklos suole ir vangiai prisimename valstybinių švenčių metu? Ir ar galime būti tikri, kad mūsų laisvė mums garantuota?..

Spektaklyje naudojama vaizdo medžiaga iš Lietuvos nacionalinio muziejaus ir LGGRTC Okupacijų ir laisvės kovų muziejaus rinkinių.

Bilieto kaina – 10; 12 Eur, studentams, moksleiviams, senjorams ir neįgaliesiems – **8 Eur**. Bilietus platina kultūros centro kasa ir www.kakava.lt

<<>> <<>> <<>>

Spalio 14 d. 18.00 val.

Lietuvos nacionalinis dramos teatras

Teklė Kavtaradze. „Sirenų tylą“ – pusiau dokumentinė tragikomedija (N-14)

Režisierė – Laura KUTKAITĖ

Dramaturgės – Teklė KAVTARADZE, Laura KUTKAITĖ bendradarbiaujant su aktorėmis

Scenografė ir kostiumų dailininkė – Paulina TURAUSKAITĖ

Kompozitorė – Agnė MATULEVIČIŪTĖ

Choreografė – Laura KUTKAITĖ

Choreografijos konsultantė – Agnietė LISIČKINAITĖ

Šviesos dailininkas – Vilius VILUTIS

Režisieriaus asistentė – Urtė SĖJŪNAITĖ

Dramaturgės asistentės – Simona JURKUVĖNAITĖ ir Eglė POŠKEVIČIŪTĖ

Prodiuserė – Rugilė PUKŠTYTĖ

Vaidina: Sirenos – Gerda ČIURAITĖ, Rimantė VALIUKAITĖ, Toma VAŠKEVIČIŪTĖ, Aistė ZABOTKAITĖ, Jūratė VILŪNAITĖ.

Trukmė – 1 val. 45 min. (vienos dalies).

Premjera – 2022 m. birželio 15 d.

„Sirenų tylą“ – pusiau dokumentinė tragikomedija, jungianti Homero „Odisėjos“ pasakojimą apie kelionėje sutiktas sirenas su pusiau dokumentiniais, pusiau fikciniais moterų aktorių pasakojimais apie patirtą psichologinį ir seksualinį smurtą kūrybiniuose procesuose. Mitinis Homero herojus Odisėjas, bandydamas sugrįžti namo po Trojos karo, daug metų klaidžiojo po skirtingas salas, kuriose patyrė įvairiausių nuotykių, tačiau spektaklio kūrėjas labiausiai sudomino būtent mažai teišgirstų sirenų – pusiau paukščių, pusiau žmonių – motyvas.

Dabartiniame laikotarpyje – specifiniame post-metoo etape, sirenų giesmės atitinkamai kinta: sirenos – tai aktorės, savo izoliuotoje saloje laukiančios laivo, vis dar norinčios būti išgirstos, pastebėtos, įpratusios kūrybiniuose procesuose būti veikiamos galios pozicijose esančių kitų. Sirenos-aktorės, sužinojusios, kad prie jų salos krantų priplauks garsus didvyris, nusprendžia paruošti jam vienam skirtą pasirodymą.

Spektaklis paremtas tikromis istorijomis, kurias iš Lietuvos menininkų moterų renka spektaklio dramaturgė Teklė Kavtaradzė ir režisierė Laura Kutkaitė bei kuriomis dalinasi visa komanda - aktorės Toma Vaškevičiūtė, Rimantė Valiukaitė, Aistė Zabotkaitė, Gerda Čiuraitė. Kalbėdamos apie naudojimąsi galia, aktorės neišvengiamai visų pirma atsigręžia į savo pačių profesiją: ką reiškia būti aktore? Ar kuriant spektaklį aktorės kūnas tebeprisiklauso aktorei? Kūrėjos ieško skaudžiausio taško, todėl susitelkia į moterų tarpusavio solidarumo klausimą. Kodėl kai kurios moterys, ypač tos, kurios pačios yra galios pozicijoje, arba lieka stebėtojomis, arba atsigręžia prieš kitas moteris ir palaiko vyro-didvyrio-genijaus mitą bei kultą? Tyrinėjimo centre - ne tik vyras ir moteris, bet moteris ir moteris, moteris ir moterys.

Homero epe Odisėjas keliauja toliau, o sirenų giesmės amžiams užtyla vandenyje joms supuolus paskui nuplaukiantį laivą. Kas šiandien nutinka su sirenomis ir jų balsais? Ar šiandien bent viena neiškeliautų kartu su Odisėjumi? Galbūt prie laivo stiebo šiandien kaip prie tam tikro gėdos stulpo turėtų būti pririšta viena iš sirenų, kad išklaustų kitas sirenas?

„Šiandien mėgstama eskaluoti teiginius, jog yra kur kas svarbesnių temų nei moterys ar jų išgyvenimai, nes jau gyvename tariamai lygiateisiškoje visuomenėje. Galbūt kaip tik nuo tokio teiginio ir reikėtų pradėti spektaklį? Spektaklio aktualumas slypi brutaliame šiandienos jo neaktualume visuomenei. Aš pasigendau moterų vaidmenų, pasigendau gaivališkos moteriškos jėgos teatre, o labiausiai pasigendau jų balsų, dėl to spektaklis visų pirma yra apie moters balsą, jo kuriamąją ir tuo pačiu griaušančią jėgą“, – sako spektaklio „Sirenų tylą“ režisierė Laura Kutkaitė.

Spektaklis yra LNDRT įgyvendinamos Jaunųjų kūrėjų programos dalis.

<<>> <<>> <<>>

Spalio 15 d. 18.00 val.

Vilniaus Senasis teatras

„Medėja svetimšalė“ – spektaklis Jeano Anouilh'o, Aleksandro Sekulovo, Konstantino Kavafio, Rainerio Maria Rilke's ir Marinos Cvetajevės kūrinių motyvais.

Režisierė, inscenizacijos autorė, šviesos dailininkė – Diana DOBREVA

Scenografė, kostiumų ir projekcijų dailininkė – Mira KALANOVA

Kompozitoriai – Yavor KARAGITLIEV, Petia DIMANOVA

Režisieriaus padėjėja – Eglė KUZIENĖ

Vaidina: Medėja – Jelena ORLOVA, Jasonas – Valentin NOVOPOLSKIJ, Kreontas – Dmitrij DENISIUK, Auklė – Jekaterina MAKAROVA, Auklė – Vera STASENIA, Pasiuntinys – Artur SVOROBOVIČ, Kreusa, Jasono sužadėtinė – Juliana VOLODKO, Kreusos motina – Jevgenija KARPIKOVA, Apsirtas – Telman RAGIMOV, Valkata – Viačeslav LUKJANOV, Mirtis – Anastasija ŠPAKOVSKAJA.

Trukmė – 1 val. 45 min. (vienos dalies)

Premjera – 2022 m. gegužės 20 d.

Lietuvos rusų dramos teatras pristato režisierės Dianos Dobrevos premjerinį spektaklį „Medėja svetimšalė“, kuriamą Jeano Anouilh'o, Aleksandro Sekulovo, Konstantino Kavafio, Rainerio Maria Rilke's ir Marinos Cvetajevės kūrinių motyvais.

Galingoji burtininkė Medėja, Kolchidės valdovo dukra ir saulės dievo Helijo anūkė, įsimylėjusi argonautų vadą Jasoną, padeda jam pagrobti Aukso vilną. Pabėgusi su Jasonu į Graikiją, Medėja čia pagimdo du sūnus. Jie rado pastogę Korinte, kur po kelerių metų Jasonas nusprendė vesti vietinio karaliaus dukrą. Ir tada Medėja nusprendžia atkeršyti...

„Antrą kartą statysiu spektaklį pagal Medėjos mitą – pirmasis buvo seniai, prieš 15 metų, ir tuomet pagrindinį dėmesį skyriau kitkam, tai buvo asmeniškėsnis, intymesnis pastatymas, pagrįstas vyro ir moters ryšiu. Dabar susitelksime į išvaymo, tremties kontekstą – kaip valstybės politika ir interesai gali paversti žmogų žudiku ir įstumti jį į nuodėmę“, – sako režisierė Diana Dobreva.

Viena iš sėkmingiausių ir žinomiausių Bulgarijos režisierių D. Dobreva savo kūrybinę karjerą pradėjo kaip aktorė, sukūrė dešimtis pagrindinių vaidmenų Bulgarijos ir Prancūzijos teatruose, tapo bulgarų kinematografo žvaigžde, pelnė Geriausios aktorės įvertinimą Bulgarijos kino festivalyje „Auksinė rožė“. 2022 m. kovo 8-sios proga Europos Sąjungos taryba pirmininkaujant Prancūzijai išrinko po vieną labiausiai įkvepiančią asmenybę iš kiekvienos Europos šalies. Bulgarijai atstovauti išrinkta režisierė D. Dobreva.

Nuo 2007 m. D. Dobreva režisuoja spektaklius ir yra pelniusi daugelį nacionalinių ir tarptautinių apdovanojimų. 2006 m. ji pastatė spektaklį „Medėja“ teatro laboratorijoje „Sfumato“ Sofijoje ir buvo apdovanota už geriausią režisūrinį debiutą, taip pat puikiai įvertintas jos spektaklis „Makbetas“, o jos režisuotas „Kazanova“ 2009 m. buvo parodytas garsiajame Avinjono teatro festivalyje Prancūzijoje. Nuo 2017 m. D. Dobreva yra Ivano Vazovo nacionalinio teatro vyriausioji režisierė. Naujausi jos spektakliai – „Kaligula“, „Odisėjas“, „Tėvas“, „Sūnus“ sėkmingai rodomi Bulgarijos teatruose.

Spektaklis rodomas rusų kalba su lietuviškais titrais.

Bilieto kaina – 12; 15; 18 Eur. Bilietus platina kultūros centro kasa ir www.bilietai.lt

<<>> <<>> <<>>

Spalio 16 d. 18.00 val.

Juozo Miltinio dramų teatras

Vienos dalies drama „Aliaska“ pagal Haroldo Pinterio pjesę

Režisierius – Augustas GORNATKEVIČIUS

Scenografijos ir kostiumų dailininkė – Simona DAVLIDOVIČIŪTĖ

Kompozitorius – Jokūbas TULABA

Choreografė-judėsio koordinatore – Gintarė ŠMIGELSKYTĖ

Vaizdo projekcijų autorius – Paulius JAKUBĖNAS

Šviesų dailininkas – Julius KURŠIS

Šviesų dailininko asistentas, operatorius – Renaldas BARTULIS

Režisieriaus asistentė – Kotryna SIAURUSAITYTĖ

Vaidina: Ligita KONDROTAITĖ, Emilis PAVILIONIS, Ieva BRIKĖ, Lolita MARTINONYTĖ,
Laimutis SĖDŽIUS.

Trukmė – 1 val. 20 min. (vienos dalies)

Premjera – 2022 m. gegužės 20 d.

Jaunosios teatro kartos režisierius Augustas Gornatkevičius savo naujam spektakliui Juozo Miltinio dramoje pasirinko Haroldo Pinterio pjesę „Aliaska“. Vieno įtakingiausių šiuolaikinės dramaturgijos atstovo, Nobelio literatūros premiją pelniusio anglų dramaturgo pjesė pasižymi santūriai, taupiai pokalbiu bei pauzėmis, perteikiančiomis daugiau, nei žodžiai. Pauzėmis, kurios svarbios ne tik tekstui, bet ir pasakojamai istorijai.

Mene apstu pavyzdžių, kuomet vykstant pasaulinėms katastrofoms ir epidemijoms, kūrėjai atsigręžia į fantastikos, futurizmo žanrus. Ne išimtis ir mūsų pandemini laikas, neseniai sukėlęs didžiulį susidomėjimą zombių apokalipsės tematikos filmais. Visgi subtilesnė ir net Lietuvos teatre dažnai sutinkama tema – individo atskirtis ir miego būseną. Izoliuotas, savo laiko ir gyvenimo nevaldantis žmogus tampa mūsų šiandienos savijautos atspindžiu.

Taip savo laiku (1982 m.) šalia legendinių Michaelo Jacksono „Thriller“ zombių atsirado Pinterio „Aliaska“, kurioje aprašoma miego epidemija. Ši realybėje egzistuojanti liga paskutinį kartą fiksuota prieš 100 metų, kaip ispaniškojo gripo pandemijos pasekmė. Nenuostabu, jog slūgstant dabartinei pandemijai, imamės sau artimų įvaizdžių, kalbančių apie praėjusios traumos pasekmes ir išliekamuosius reiškinius.

Jaudinanti vienos moters likimo istorija žiūrovą veikia tiek emociškai, bandant susitapatinti ir įsigyventi į jos jausmus, tiek ir simboliškai. Miego liga tampa dramaturgo, o kartu ir režisieriaus įrankiu kalbėti apie gyvenimo tėkmės suvokimą, brandą kaip sustabarėjimą ir prarastą žmogaus laiką.

Bilieto kaina – 11; 13 Eur, studentams, moksleiviams, senjorams ir neįgaliesiems – **9; 11 Eur**. Bilietus platina kultūros centro kasa ir www.bilietai.lt

<<>> <<>> <<>>

Spalio 19 d. 18.00 val.

Valstybinis Kauno lėlių teatras

„Dievų miškas“ – spektaklis pagal Balio Sruogos romaną „Dievų miškas“ (N-16)

Pjesės autorė ir režisierė – Agnė SUNKLODAITĖ

Dailininkė – Giedrė BRAZYTĖ

Kompozitorius – Deividas GNEDINAS

Projekcijų dailininkė – Emilė MAIGYTĖ

Vaidina: Saulius BAGALIŪNAS, Dominyka BUDINAVIČIŪTĖ, Mindaugas ČERNIAUSKAS, Indrė ENDRIUKAITĖ, Remigijus ENDRIUKAITIS, Darius KRAPIKAS, Rokas LAŽAUNYKAS, Vigita RUDYTĖ, Laima STRAZDAUSKIENĖ.

Trukmė – 1 val. 30 min.

Premjera – 2021 m.

Spektaklis sukurtas remiantis vieno ryškiausių lietuvių poeto, prozininko, dramaturgo, literatūros kritiko ir teatrologo B. Sruogos memuariniu romanu „Dievų miškas“, atskleidžiančiu II-ojo Pasaulinio karo metais Štuthovo (Lenkija) koncentracijos stovykloje patirtus išgyvenimus. Nenutolstant nuo originalaus teksto ir išlaikant ironišką pasakojimo toną (pastatyme naudojamas Stand up komedijos principas), spektaklyje vaizduojami prižiūrėtojų ir kalinių santykiai, lagerio hierarchija, sekinantys darbai, vargana buitį ir žmogaus orumą gniuždančios bausmės.

Pjesės autorė ir režisierė Agnė Sunklodaitė, remdamasi sėkminga kūrybine patirtimi bei lėlių ir objektų teatro žanrinėmis galimybėmis, pastatyme gvildena esminius klausimus apie žmogaus prigimtį: kas yra žmogiškumas? Kur yra riba tarp žmogiškumo ir nužmogėjimo? Ar šiandien mes dar pajėgūs suprasti holokausto baisumus ir išlikti budrūs, kad panašūs dalykai nepasikartotų?

Spektaklio kūrėjų manymu, šiandien B. Sruogos „Dievų miškas“ kaip niekad aktualus. Žmonės linkę pamiršti didžiąsias istorijos pamokas. Deklaruojama atjauta, tolerancija, tačiau čia pat gebama pasibaisėti „kitokiais“ žmonėmis, tarsi sąmonėje būtų trokštama tobulos rasės, sveikų ir šabloniškai „teisingų“ žmonių visuomenės.

Ką galime padaryti, kad nepasikartotų II - ojo pasaulinio karo ar Sibiro tremties baisumai? Galbūt atsigręžti į save? Juk visi žmonijos nusikaltimai iš pradžių gimsta vieno ar kito individo sąmonėje. Kas tai nulemia?

Bilieto kaina – 12 Eur, moksleiviams – **8 Eur**. Bilietai ir www.bilietai.lt (N-16).
Spektaklis įtrauktas į Kultūros paso paslaugų rinkinį.

<<>> <<>> <<>>

Spalio 20 d. 18.00 val.

Nacionalinis Kauno dramos teatras

„Kauno pavasaris‘72“ – vienos dalies spektaklis įkvėptas Romo Kalantos protesto.

Režisierius – Jonas TERTELIS

Dramaturgas – Andrius JEVSEJEVAS

Dramaturgas – Jonas TERTELIS

Scenografijos ir kostiumų dailininkė – Renata VALČIK

Kompozitorius – Martynas BIALOBŽESKIS

Šviesų dailininkas – Julius KURŠIS

Vaidina: Saulė SAKALAUSKAITĖ, Marius Karolis GOTBERGAS, Martyna GEDVILAITĖ, Goda PETKUTĖ, Motiejus IVANAUSKAS.

Trukmė – 2 val. (vienos dalies).

Premjera – 2022 m. gegužės 13, 14, 15 d.

„Kauno pavasaris’72“ – tai spektaklis įkvėptas Romo Kalantos ir 1972 m. gegužės vidurio įvykių Kaune, kuomet protesto prieš sovietinę santvarką vardan Miesto sode susidegino 19-metis jaunuolis, o šiam jo pasiaukojimo aktui pavymui nuvilnijo jaunimo pasipriešinimo sovietų valdžios ir jėgos struktūroms banga.

Tačiau spektaklio kūrybinė komanda nesikelia į sovietmetį, nebando atkurti praeities įvykių ir nepasakoja Romo Kalantos istorijos. „Kauno pavasaryje’72“ persipina faktinė medžiaga, išmonė ir šiandieninis žvilgsnis į 1972 metų įvykius Kaune. Spektaklyje keliamas klausimas, kaip šiandieninėje visuomenėje rezonuoja 19-mečio Romo Kalantos aktas, bandoma nutiesti savotišką sąmoningumo tiltą tarp to, kaip pasaulį suvokia dabartinės Lietuvos jaunimas, ir to, kaip spaudos, įtarumo ir primestos socialinės sanklodos suformuotoje atmosferoje galėjo jaustis ano meto devyniolikametis. Spektaklyje, grįstame kolektyvinės kūrybos principu, analizuojamos ano laikmečio, vadinamojo „Kauno pavasario“, nuotaikos, lūkesčiai ir įtampos, o R. Kalantos ir „kalantinių“ įkvėpta istorija tampa siurrealiu kolektyvinės atminties fragmentu didžiajame Europos ir pasaulio judėjimų dėl išsilaisvinimo paveiksle.

Spektaklio kūrybinė komanda, ruošdamasi premjerai, ieškojo universalių situacijų ir istorijų, leidžiančių jaunai aktorių komandai „čia ir dabar“ kurti emocinių ir socialinių įtampų tarp žmogaus ir visuomenės, tarp individualios raiškos poreikio ir asmens priklausomybės nuo griežtomis bendrabūvio ir santykio su valdžia taisyklėmis paremtos santvarkos kupiną teatrinę realybę. O taip pat – atrasti prasminių sąsajų tarp vadinamojo brežnevinio „sąstingio“ laikų visuomenės ir šiuolaikinio liberalaus vakarų pasaulio, kuriame, regis, mėgaujantis kone nevaržomomis asmeninėmis ir kūrybinėmis laisvėmis, retokai pavyksta mobilizuotis bendram tikslui, visuomenę vienijantiems siekiams ir idėjoms.

„Kauno pavasario’72“ komanda nesiima kritiškai vertinti anuometinės, mūsų tėvų ir senelių kurtos visuomenės, neaukština šiandieninio vakarietiško vertybių pasaulio, tačiau siekia žaismingai išryškinti paralelę tarp ano meto ir šiandienos Lietuvos visuomenės, veikiamos įvairių geopolitinių, socialinių ir emocinių kontekstų, bei kelia klausimą: ar tikrai R. Kalantos pasiaukojimo aktas ir jo išprovokuoti įvykiai yra vien tik praeitis, ar tikrai istorija kartojasi, ir kokiuose sąstuoose sėdi Tu?

Bilieto kaina – 15 Eur, studentams, moksleiviams, senjorams ir neįgaliesiems – **12 Eur**. Bilietus platina kultūros centro kasa ir www.dramosteatras.lt

<<>> <<>> <<>>

Spalio 21 d. 18.00 val.
Alytaus miesto teatras

„Viešbutis „Renesansas“

Režisierius ir idėjos autorius – Matteo SPIAZZI

Dailininkas – Artūras ŠIMONIS

Kaukių kūrėja – Alessandra FAIENZA

Režisieriaus asistentė – Alma PURVINYTĖ

Vaidina: Povilas ADOMAITIS, Jonas GAIŽAUSKAS, Ona GUDAITYTĖ, Andra KAVALIAUSKAITĖ, Vaidas PRASPALIAUSKAS, Vincas VAIČIULIS.

Trukmė: 1 val. 10 min.

Premjera: 2022 m. birželio 10 d.

Viešbučiai yra mažos tikrovės dalelės – tai miestai mieste. Mes dažnai galvojame apie viešbutį kaip vietą atsipalaiduoti ar laukti, tačiau retai susimąstome apie tai, kiek viešbučio kambarys gali būti svetimas kasdienybei, vieta anapus laiko, kur galime susitikti su savo praeities vaiduokliais. Vieta, kur kartą patirtos ryškiausios emocijos gali pasikartoti dar kartą.

O gal būtent ten, viešbutyje, galime būti tokie, kokie esame iš tikrųjų? Ir daryti tai, ko niekada sau neleisime kasdieniniame gyvenime.

Viešbučio kambarys, kuriame daug istorijų, susipina į fragmentišką pasakojimą. Kaip dėlionė, sukomponuota istorijoje skirtingų žmonių, kuriuos vienija vienas tikslas – asmeninės laisvės paieškos.

Istorinis laikotarpis, kuriame vyksta spektaklis, apima paskutinį sovietinio režimo laikotarpį, visiškai kitaip suvokiant laisvę nei šiandien. Kiekvienas iš mūsų turi savo viešbutį, vietą, kurioje esame, esame mes ir niekas kitas.

Bilieto kaina – 6; 8 Eur, studentams, moksleiviams, senjorams ir neįgaliesiems – **5 Eur**. Bilietus platina kultūros centro kasa ir www.kakava.lt

<<>> <<>> <<>>

Spalio 23 d. 18 val.

Vilniaus miesto teatras „Atviras ratas“

PREMJERA „NT DRAMA“ pagal Gabrielės Labanauskaitės pjesę (N-14)

Režisierė – Ieva STUNDŽYTĖ

Scenografė – Laura LUIŠAITYTĖ

Vaidina: Giedrius KIELA, Benita VASAUSKAITĖ, Jurgis MARČĖNAS, Justina SMIELIAUSKAITĖ, Matas PRANSKEVIČIUS, Lyja MAKNAVIČIŪTĖ.

Trukmė – 1 val. 30 min. (vienos dalies).

Tragikomiškoje vienos talentingiausių ir aktyviausių lietuviškos dramaturgijos kūrėjų Gabrielės Labanauskaitės pjesėje „NT Drama“ dramaturgė su lengvu subtiliu humoru, aštriai ir tiriančiai stebi, vertina ir vaizduoja, kokių mastu asmeniniai norai ir svajonės (norint įsigyti nuosavą būstą) yra valdomi idealaus gyvenimo stereotipų, kuriais naudojasi nekilnojamojo turto paslaugų teikėjai.

Pjesėje „NT Drama“ atskleidžiama nekilnojamojo turto infrastruktūros manipuliacija utopijomis ir stereotipais, parodomas kapitalistinių spąstų mechanizmas, kuriuose labiausiai nukenčia silpnesnioji, socialiai ir finansiškai nesaugesnė žmonių dalis. Ši socialinė spektaklio tema dar labiau aktualizavosi pastarųjų metų pandeminiu laikotarpiu, išaugus NT kainų burbului ir žmonių desperatiškumui, bandant apsaugoti savo finansus ir beatodairiškai investuojant į bet kokią nekilnojamąją turtą, o jauniems žmonėms susiduriant su kapitalistiniu absurdiškumu, bandant gauti paskolą iš banko ir įsigyti nuosavą būstą.

Pjesė „NT Drama“, dar nepristatyta Lietuvoje, bet jau pelniusi tarptautinę pjesių autorių premiją 2021 m. Heidelbergo (Vokietija) teatro festivalyje „Heidelberger Stückemarkt“.

Bilieto kaina – 20 Eur, studentams, moksleiviams, senjorams ir neįgaliesiems – **15 Eur**. Bilietus platina kultūros centro kasa ir www.bilietai.lt

<<>> <<>> <<>>

Spalio 24 d. 18.00 val.

Klaipėdos jaunimo teatras

„Kreicerio sonata“ – inscenizacija pagal Levo Tolstojaus apysaką „Kreicerio sonata“ (N-14)

Inscenizacijos autorius/Režisierius – Valentinas MASALSKIS

Scenografė – Renata VALČIK

Spektaklio konsultantas – šviesų dailininkas – Julius KURŠIS

Vaidina: Simonas LUNEVIČIUS, Vaiva KVEDARAVIČIŪTĖ.

Trukmė – 1 val. 20 min.

Premjera – 2021 m. rugsėjo 10 d.

Vieni Levo Tolstojaus apysaką „Kreicerio sonata“ laiko geriausiu jo kūrinium, kiti priešingai, prieštarauja jo ten išsakytomis mintims. Skandalingame kūrinyje susipina aistringa meilė, pavydas bei visuomenės kritika.

Traukinyje užsimezga pokalbis apie meilę, moterų padėtį, kylančius konfliktus šeimoje ir smurtą. Ilgai tylėjęs pakeleivis atsiveria apie savo nelaimingą santuoką. Jis vedė daug jaunesnę moterį, pakerėjusią jį savo jaunystės grožiu ir nekaltumu. Jiems gimė penki vaikai. Tačiau vyras nusivylęs meile ir santuoka, kadangi poros santykiuose daug rietenų, ginčų ir nesantaikos. Prisipažįsta, kad apimtas pavydo ir neapykantos dėl žmonos artimo bendravimo ir muzikavimo su smuikininku, ją nužudo.

Savo žmoną nužudžiusio vyro išpažintį pasakoja rusų literatūros klasikas, rašytojas Levas Tolstojus apysakoje „Kreicerio sonata“. Balansuodamas tarp feminizmo ir neapykantos moterims, rašytojas paliečia ne vieną aktualią temą: šeimos santykiai, lyčių lygybė, meilė, aistra ir smurtas. Publikuota apysaka dėl išdėstomų minčių apie santuoką ir šeimos vertybes sukėlė tarptautinį skandalą – buvo uždrausta tiek Rusijoje, tiek JAV.

„Kreicerio sonata“, žvelgianti į žmonių tarpusavio santykius, meilę, seksą, pavydą, paranoją, atgimsta Klaipėdos jaunimo teatro scenoje. Istorija vaizduoja konfliktą tarp seksualinio potraukio ir moralinių suvaržymų, iškelia klausimus, kurie dažnai nutylimi, į kuriuos nenorima ar negalima atsakyti.

Bilieto kaina – 12 Eur, studentams, moksleiviams, senjorams ir neįgaliesiems – **9.60 Eur**.

Bilietus platina kultūros centro kasa ir www.bilietai.lt

<<>> <<>> <<>>

Spalio 25 d. 11.00 val.

Scenos kalbos dirbtuvės jaunimui su aktore, scenos kalbos dėstytoja **Olga Polevikova** Varėnos J. Čiurlionytės menų mokyklos koncertų salėje (Vytauto g. 29).

Olga Polevikova – Lietuvos rusų dramos teatro vadovė, autentiško balso meistrė bei viešojo kalbėjimo ir retorikos ekspertė. Dėka ne vienerius metus kauptų žinių ir kompetencijų, asmeninių savybių bei praktinių patirčių, šiandien Olga Polevikova yra vertinama kaip viena geriausių savo srities specialistų Lietuvoje.

Kaip jausti ir išreikšti scenoje? Kaip nestatyti tiltų, tačiau kalbėti tiesiogiai, be įtampos? O kaip kalbėti, kad mus lengviau suprastų ir girdėtų kiti? Kokia tampa kalbos įtaka teatre keičiantis socialinėms aplinkybėms? Olga Polevikova žino atsakymus – per vaizduotę, metaforas, ritmą ir logiką, sceninę patirtį. Į žodžius gali tilpti dar daugiau mūsų širdies ir mūsų minčių, talento. Lektorė dirbtuvių metu pasidalins, kaip tą padaryti ir atskleis kalbos svarbą scenoje.

Šių dirbtuvių metu:

- Kursite savo kalbą, ieškosite būdų, kaip jai suteikti įdomumo, galios.
- Aptarsite, ką galite padaryti, kad kalba taptų įspūdinga, įtraukianti.
- Eksperimentuodami tyrinėsite: atliekant balso lavinimo užduotimis, gilinsitės į savo vidų, atrasite kalbinius drąsos bei emocionalumo komponentus, reikalingus scenoje.

Dirbtuvių trukmė ~3 val. Šiek tiek teorijos, daug praktikos ir pabaigoje klausimų – atsakymų sesija.

<<>> <<>> <<>>

Spalio 25 d. 18.00 val.

Valstybinis Vilniaus mažasis teatras

Vienos dalies tragikomedija „Saša, išnešk šiukšles“

Režisierius – Stas ŽYRKOV (Ukraina),

Kompozitorius – Bohdan LYSENKO (Ukraina)

Scenografas, kostiumų dailininkas – Artūras ŠIMONIS

Pjesės vertėja – Ona MICKEVIČIŪTĖ

Vaidina: Katia – Neringa BŪTYTĖ, Oksana – Miglė POLIKEVIČIŪTĖ, Saša – Tomas STIRNA.

Trukmė – 1 val. 40 min. (vienos dalies).

Premjera – 2022 m. balandžio 8, 9 d.

Vieno iš naujosios Ukrainos režisierių bangos lyderių Staso Žyrkovo (*Stas Zhyrkov*) spektaklyje „Saša, išnešk šiukšles“ pagal to paties pavadinimo ukrainiečių dramaturgės Natalijos Vorožbit (*Natalya Vorozhbit*) pjesę kalbama apie šiuolaikinę Ukrainą, Maidano atgarsius, nelengvą ukrainiečių moterų dalią. Pavadinime minimas Saša – neseniai miręs karininkas, manantis, kad mirtis – visiškai nederamas pasiteisinimas prisiekusiam ginti tėvynę. Dėl to jis yra pasiryžęs grįžti į šį pasaulį, į politinių neramumų kamuojamą Ukrainą, ir eiti į mūšio lauką. Jo našlė bei nėščia podukra su tuo nesutinka, jos nenori dar kartą patirti netekties skausmo. Kūrinyse, kuriame galima atpažinti ukrainiečių literatūros misticizmo tradiciją, klausia, kaip gyventi, praradus artimą žmogų, kaip susitaikyti su mirtimi.

Man atrodo, kad su artimų žmonių netektimi iki galo susitaikyti visgi neįmanoma. Pjesėje paliečiama mirties tema šiomis dienomis yra itin aktuali, mat dabar mirtis labai priartėjo, jos baimę, alsavimą mes jaučiame kasdien, – teigia rež. S. Žyrkovas.

Nors pjesėje yra aiškių užuominų į neseną Ukrainos istoriją, skirtingus žanrus supinantis kūrinys kartu atskleidžia archetipines santykių temas ir istorijos kataklizmų poveikį paprastų žmonių gyvenimui. Pačios N. Vorožbit tėvas buvo karininkas, miręs prieš 2014 m. įvykius Ukrainoje. Taigi pjesę įkvėpė asmeninė dramaturgės patirtis, siekis apmąstyti tėvo mirtį. Per jaudinančią ir surrealistišką vienos šeimos istoriją N. Vorožbit nesentimentaliai apmąsto karo įtaką žmonių likimams. Taip pat pjesėje įtaigiai parodyta, kaip skirtingai į karą žiūri vyrai ir moterys.

Pasak režisieriaus S. Žyrkovo, dramaturgė N. Vorožbit savo pjesėje remiasi gogoliška tradicija – čia esama ir mistikos, ir humoro. Pirmoje pjesės dalyje pas Katią ir Oksaną (žmoną ir podukrą) ateina Saša – iš pradžių net sunku suprasti, kad jis miręs. Antroje dalyje veiksmas vyksta kapinėse, ir tarsi bandoma susitaikyti su aplinkybėmis. Galiausiai trečiojoje dalyje kalbama apie 2014 metus – Maidaną.

Ši tema labai aktuali šiuo metu, mat milijonai žmonių dabar patiria tą patį košmarą, kuris daugelį palietė jau anuomet, – praranda artimuosius, namus, savo žemę. Jie nežino, ar galės ir turės kur grįžti. Kita vertus, spektaklis turi ir neabejotiną istorinę misiją, perspektyvą – čia parodoma, nuo ko viskas prasidėjo – paliečiamas pradinis šių dienų karo taškas, kurį mes visi tąkart pražiūrėjome... – sako rež. S. Žyrkovas.

Spektaklio „Saša, išnešk šiukšles“ kūrybos procesas vyko neeilinėmis aplinkybėmis. Kaip tik tuomet, kai turėjo prasidėti repeticijos, visą pasaulį supurtė žinia apie karą Ukrainoje, ir šios šalies vyrai liko ginti savo žemės. Tarp jų – ir rež. S. Žyrkovas.

Gyvenimas čia telpa vos į du krepšius, kurių viename – drabužiai pasikeisti, kitame – dokumentai. Visa kita, pasirodo, neturi reikšmės. Mūsų ratas čia – labai aiškus ir apibrėžtas – gyvename trumpais atstumais tarp pavojaus signalų ir žinučių šeimai bei artimiesiems, o svajonės staiga tapo labai paprastos – kad visi liktume gyvi ir saugūs. Tik tiek, – tuomet sakė rež. S. Žyrkovas.

Eskizas „Saša, išnešk šiukšles“ 2021 m. tapo vienu iš festivalio „DramaFest“ nugalėtojų, o 2022 m. šis eskizas turėjo Valstybinio Vilniaus mažojo teatro repertuariniu spektakliu. Nepaisant susiklosčiusios situacijos, nutarta repeticijas tęsti. Iš pradžių rež. S. Žyrkovas jose dalyvavo nuotoliniu būdu. Vėliau, Ukrainos kultūros ministerijai pasirašius specialų raštą, rež. S. Žyrkovui bei kompozitoriui Bohdanui Lysenko buvo leista atvykti į Lietuvą ir užbaigti spektaklio kūrybos procesą Valstybiniame Vilniaus mažajame teatre. Ir 2022 m. balandžio 8 ir 9 dienomis įvyko spektaklio „Saša, išnešk šiukšles“ premjera, jis įtrauktas į VVMT repertuarą ir iškart sulaukė palankių žiūrovų bei teatro kritikų vertinimų.

*Seniai šitaip sveikai intonuoto, atviro teatro nebuvo mūsų niūriuose teatruose. Juoko ir ašarų atseikėta skoningai (Jūratė Visockaitė „S. Becketto ir N. Vorožbit dialogas“, *Literatūra ir menas*, 2022 04 15).*

*Laiko vientisumą lemia aktorių vaidyba – groteskiška, sąmoningai perspausta, perdėm išraiškinga ir rėksminga. Būdinga ir tinkanti absurdo teatrui (Aušra Kaminskaitė „Žaisti karo dokumentiką pavojinga ir teatre“, *Menų faktūra*, 2022 04 27).*

*Spektaklis „Saša, išnešk šiukšles“ skirtas kiekvienam, laidojusiam savo artimuosius, pačius mylimiausius ir svarbiausius žmones, be kurių tolesnis gyvenimas gali atrodyti nebeįmanomas (Ingrida Ragelskienė „Dievas motina, duktė ir Saša – šventoji dvasia“, *7md*, 2022 04 22).*

Bilieto kaina – 10; 12 Eur, studentams, moksleiviams, šeimoms, senjorams ir neįgaliesiems taikomos **15, 25, 30 proc. nuolaidos**. Bilietus platina kultūros centro kasa ir www.bilietai.lt

<<>> <<>> <<>>

Spalio 26 d. 11.00 val.

Scenos judesio dirbtuvės jaunimui su choreografu **Mariumi Pinigiu** Varėnos J. Čiurlionytės menų mokyklos koncertų salėje (Vytauto g. 29).

Scenos judesio dirbtuvės „Kūrybiško kūno anatomija“

„Jeigu pati pasaulio kilmė gali būti suvokta kaip kūrybos žaidimas, tai kurdami, t. y. žaisdami, pratęsiame pasaulio sukūrimą. Tai reiškia, kad žmogus pasaulyje egzistuoja tik todėl, kad jį perkuria. Nuostabu žiūrėti į pasaulį ne kaip į daiktų visumą, o kaip į pasiūlymą žaisti.“ (Citata iš knygos „Žmogus, kuris žinojo viską“ (2014, psl. 11, autoriai: Tomas Ramanauskas ir Kristupas Sabolius)

Apie dirbtuves

Seminaro formatas orientuotas į judesį plačiąja prasme, visgi scenos judesys, paremtas šiuolaikiniu šokiu ir jo įvairios improvizacinės, kūno pajautimo, taip pat technikos metodikos šiame seminare taps atspirties tašku platesniems judesio tyrinėjimams ir atradimams, iš to kylantiems judesių junginiams.

Seminaras – aukšto intensyvumo, apimantis fizinę kūno parengtį, skirtingų kūno dalių pajautimą, artikuliacijos galimybes, darbą skirtingose judėjimo kokybėse ir nuolat kintančioje dinamikoje, taip pat judėjimą individualiame, duetiniame ir grupiniame lygmenyje.

Apie metodikos kūrėją

Marius Pinigis – šiuolaikinio šokio atstovas, savo veiklą plėtojantis šokėjo, choreografo, pedagogo kryptimis ne tik Lietuvoje, bet ir užsienyje. Vienas iš NUEPIKO šokio trupės įkūrėjų. Ilgą laiką buvęs Kauno šokio teatro „Aura“ šokėju, pastaruoju metu ne tik reguliariai reiškiasi kaip šokėjas, aktyviai kuria ir pristato savo darbus, bet ir rūpinasi šokio sklaida Kaune, įsitraukia į Kauno miesto kultūrinio lauko plėtros procesus. Už savo aktyvią meninę veiklą Marius yra apdovanotas ne vienu profesionalių scenos menų apdovanojimu. Aktyviai veikia ne tik užsiimdamas edukacine veikla, bet ir pats nuolat stažuojasi užsienyje vykstančiuose šokio seminaruose, dirbtuvėse, intensyviuose kursuose pas vienus žymiausių ir labiausiai prie šiuolaikinio šokio – judesio praktikų edukacijos raidos bei kokybės prisidedančių pedagogų. Taip pat - Šiuolaikinio šokio asociacijos, vienijančios Lietuvos šokio profesionalus, narys.

Apie Kūrybiško kūno anatomiją | Kūnas yra kūrybiškas

Autorė Gintarė Žaltauskaitė

Šiuolaikinio šokio šokėjas, menininkas ir pedagogas Marius Pinigis, tyrinėdamas judesį ir kūrybiškumą, kviečia atrasti ne tik šokį, bet ir savo kūną bei labiau pasitikėti savimi. „Mes esame išorinio pasaulio mikrodalis. Ir kalbu ne apie miestą, kuriame vyrauja statiški ir aiškių linijų pastatai, bet apie gamtą. Gamtoje nėra tobulų linijų, čia kaip tik tobulumas slypi netobulume... Būtent civilizacijos modelis, paremtas tiksliais linijomis ar matematinio mąstymu, atima kūrybiškumą ir, tiesą pasakius, mes dažniausiai gyvename savo galvoje. O kūnas yra ne tik kūrybiškas, bet ir protingas. Jei mes juo neužsiimame – jis mums primena tai nugaros, kelių skausmais ar blogu miegu“, – apie kūrybiškumo prigimtį samprotauja M. Pinigis.

Šokėjas primena, kad kūnas gali būti ne tik kūrybiškas, bet ir statiškas. Jis gali būti labai sąmoningas (ir tai nereikš nekūrybiškumo) arba, priešingai, – pamirštas (kai kūnas nelabai suvokiamas ar į jį nekreipiame dėmesio). „Įsivaizduokite, ryte atsikeliate ir valandą šokate. Šokate ne šiaip judėdami, o atlikdami tam tikras užduotis, galvojate, kaip sujungti koją su ranka, naudojate visus pojūčius. Per valandą savo kūnui suteikiate tiek informacijos, kad kūnas stipriai patobulėja!“ – apie tai, kad kūną, kaip ir smegenis, svarbu maitinti žiniomis ir įgūdžiais, aiškina menininkas. Pasak jo, taip lavinamas ir kūrybiškumas.

Genialumas vos gimus

Kaip geriausią kūrybiško kūno pavyzdį menininkas pateikia kūdikius. Jie negali atlikti tam tikrų judesių, kol jų galvoje ir kūne nesusiformavę tam tikri procesai, tačiau, po truputį atrasdami savo kūno dalis, jomis tyrinėja aplinką. O vėliau – augdami ir suaugę, dėl to, kaip organizuojame pasaulį ir civilizaciją, savo kūno išsižadame ir tarsi gyvename savo galvoje.

„Kūdikio kūnas pats modeliuojasi ir labai žavu stebėti, kaip kūdikiai atranda savo koją ir ką gali su ja daryti. Dažnai per dirbtuves paprašau dalyvių artikuliuoti kojomis atkėlus pėdas nuo žemės ir jiems tai keista, nes įprasta įsivaizduoti tik tai, kaip jomis einame nuo taško A į tašką B. Esame pamiršę, kad pėdomis galime judėti ore ar atsigulę ant žemės ir tyrinėti erdvę. Tai puikiai daro kūdikiai, jie yra tiesiog genialūs kūrybiški kūnai, instrumentai. Pokytis atsiranda septintaisiais gyvenimo metais, kai pradėdama žengti į akademinį pasaulį. Mokytis yra puiku, tačiau kartu nubraukiamas mažiau susistemintas pasaulio suvokimas, jis tampa racionalizuotas, visus reiškinius bandome paaiškinti loginėmis sekomis, ir kūnas natūraliai praranda tą kūrybiškumą...“ – sako M.Pinigis. Jis priduria, kad kūrybiškumas persikelia į kitas platformas, tačiau kūnas nebebūna mūsų išraiškos priemone, nebent tampama sportininkais, šokėjais ar aktoriais: „Mes visi esame kūrybiški, tačiau dėl to, kaip mes organizuojame savo pasaulį ir civilizaciją, tiesą pasakius, po kažkurio laiko paneigiame savo kūną... Svarbu, kad netaptume tik gyventojais savo galvoje, o kūnas – tik transporto priemone.“

Pasitikėti kūnu – pasitikėti savimi

Žvelgdamas į žmonijos istoriją pašnekovas pastebi, kad šokis – tai neatsiejama kultūros dalis. Jis tarnauja ne tik kaip scenos menas, kuriuo yra pavirtęs, bet ir kaip komunikacijos priemonė, būdas pasakoti istorijas. Puikus pavyzdys – Afrikos genčių tradicijos, kur šokis toks pat įprastas kaip pasakos prieš miegą vaikams.

Menininkas teigia, kad, nepriklausomai nuo amžiaus, judėti gali visi: „Kūrybiškiau, geriau, sąmoningiau judėti gali ir netgi privalo visi. Sakau „privalo“, nes tai yra kaip vaistas.“

Jis pastebi, kad šokį dažnas įsivaizduoja kaip suskaičiuotus žingsnelius ir judesius, tačiau išties tai kūrybiškoji žmogaus pusė, kuri egzistuoja kiekviename: „Mes visi esame kūrybiški, kai gimstame, ir vienodai kūrybiški ir gyvybingi galime būti prieš pat numirdami.“ Kalbėdamas apie kūrybiškumą M.Pinigis pastebi, kad dažnai savimi ar savo kūnu nepasitikima, tai ypač būdinga paaugliams: „Dažniausiai keičiasi jų kūnas ir judinti klubus ar dubenį jiems yra keista – smagu ir linksma, bet kartu ir juokinga ar net gėda. Savęs priėmimo klausimas yra labai svarbus, todėl dirbdamas skleidžiu žinutę – nebijokime atrodyti kvailai ar kitaip, nei įpratę. Atlikdami judesį dirbtuvių dalyviai kartais sako: „Kokią nesąmonę čia darau“, tačiau nesąmonė šiame kontekste yra gerai, nes sąmonės išoriniame pasaulyje yra labai daug. Suprasti ir priimti dalykus mes įpratę racionaliai, per protą, būtinai juos paaiškinti. Kartu mes bandome paaiškinti ir sau patiems bei atrasti pretekstą, kodėl mes judame... Tačiau kartais vyksta ir labai sąmoningi ar nesąmoningi dalykai. Filosofas Albert'as Camus yra pasakęs, kad gyvenime prasmės gal ir nėra, bet ją sukurti turime mes patys, manau, taip yra ir šokyje“, – samprotauja menininkas.

Kalbėdamas apie kūrybiškumą pedagogas kviečia priimti chaosą, nes, kai leidi skleistis kūrybiškumui, šis pasireiškia labai įvairiomis formomis. „Išmokus judesių – vienas, du ir trys – visi atkartoja ir padaro, viskas tyliai ir gražiai. O kai užduotys kūrybiškos, žmogus į jas reaguoja labai įvairiai – ir juokiasi, ir pyksta, vadina nesąmone ar panašiai...“ – aiškina M.Pinigis ir priduria, kad šokio dirbtuvės galėtų būti puikia praktika ir mokytojams, kaip akademinės žinias galima pateikti kitaip nei įprasta, naujomis formomis, kai šiandieniam pasaulyje moksleiviams itin trūksta judėjimo.

Dirbtuvių trukmė ~3 val. Šiek tiek teorijos, daug praktikos ir pabaigoje klausimų – atsakymų sesija.

<<>> <<>> <<>>

Spalio 26 d. 18.00 val.

Valstybinis Šiaulių dramos teatras

„Man šiandien – Hamletas“ – vienos dalies spektaklis žmonėms nuo 14 metų ne tik V. Šekspyro „Hamleto“ motyvais.

Režisierė – Ieva STUNDŽYTĖ

Scenografijos ir kostiumų dailininkės – Justina IGNATAVIČIENĖ ir Greta MILEVIČIŪTĖ

Kompozitorius – Paulius KILBAUSKAS

Choreografė – Eglė KANČAUSKAITĖ

Šviesų dailininkas – Darius MALINAUSKAS

Vaidina: *Hamletas* – Severinas NORGAILA, *Ofelija* – Monika Geštautaitė, *Klaudijus* – Dalius JANČIAUSKAS, *Gertrūda* – Jūratė BUDRIŪNAITĖ, *Polonijus* – Juozas ŽIBŪDA, *Hamleto tėvo šmėkla* – Juozas BINDOKAS, *Horacijus* – Aidas MATUTIS, *Laertas* – Tautvydas GALKAUSKAS, *Pasiuntinė* – Aistė ŠEŠTOKAITĖ, *Aktoriai:* Pijus GANUSAUSKAS, Mindaugas JUREVIČIUS, Tautvydas GALKAUSKAS.

Trukmė – 1 val. 20 min.

Premjera – 2022 m. kovo 3 d.

„Tai aš labai trumpai. Man šiandien blogiausia diena mano gyvenime. Man šiandien – tuštuma. Man šiandien – ne aš... Man šiandien – Hamletas. Ir aš, beje, aš..esu“.

Būti ar nebūti? O jeigu būti – tai kaip? Spektaklis kelia tuos pačius hamletiškus klausimus, tačiau žvelgia į garsiąją V. Šekspyro pjesę jauno žmogaus akimis. Kaip būti, jei esi sutrikęs, išduotas, jei praradai pasitikėjimą brangiaisiais žmonėmis?

Daugiau nei 400 metų viso pasaulio scenose statomas „Hamletas“ seniai nebėra tik literatūros ir teatro kanonas. Hamletas – tai ir tam tikras pasaulio suvokimo būdas, nuotaika, dvasinė būseną, pažįstama daugeliui iš mūsų. Šiame spektaklyje Hamletas yra paauglys - maištaujantis, nesitaikstantis, abejojantis savimi ir kitais, nesuprastas, nusivylęs, bet giliai širdyje trokštantis taikos su savimi ir pasauliu. Ar mūsų „sugverusioje gdynėje“ dar įmanomas dialogas, susikalbėjimas tarp skirtingų kartų, pagarba kitokioms vertybėms?

Spektaklyje lengvai atseksite pagrindines pjesės „Hamletas“ siužeto linijas, temas, personažus, tačiau originalus V. Šekspyro tekstas čia tarsi nepastebimai persipina su šiuolaikinės kalbos inkliuzais ir elgesio modeliais. Režisierė Ieva Stundžytė laisvai interpretuoja, perdėlioja, papildoma pjesę šių dienų kontekstais ir išraiškos priemonėmis – spektaklyje labai svarbi muzika, judesys, choreografija. Kūrėjai drąsiai imasi užduoties suprantamai perteikti pjesėje keliamus sudėtingus egzistencinius klausimus ir kartu nebanaliai atskleisti tai, kas šiandien aktualu jaunam žmogui neišsemiamose „Hamleto“ potekstėse.

Kaip būti, jei man šiandien – Hamletas? Spektaklis nepalieka savo abejojančio herojaus vienišo neišsprendžiamų dilemų labirinte ir teikia vilties, kad kartu ieškoti atsakymų yra ne mažiau svarbu, nei juos rasti.

Režisierė Ieva STUNDŽYTĖ apie spektaklį:

„Hamletas“ pirmąkart

12 klasėje pirmąkart Nacionalinio Kauno dramos teatro scenoje išvydau šviesaus atminimo režisieriaus Eimunto Nekrošiaus spektaklį „Hamletas“. Ryškiausias įspūdis – tarsi baltų/vikingų estetikos įtakoje sukonstruoto pasaulio centre visą šeimos tragediją nuo pradžios iki galo išgyvenantis Hamletas, kurį vaidino tuo metu itin populiarius muzikantas Andrius Mamontovas. „Hamletas“ man taip ir liko jauno, talentingo kūrėjo beprotiško su(si)naikinimo neįtikėtinai tragiška istorija. Legendinis epas, sukurtas ateitiems kartoms, gal tam, kad atpažintume savyje Hamletą? Manau, Hamletas negimsta kartą į tūkstantį ar šimtą metų – hamletų pasitaiko ir tarp mūsų, ir visais laikais, ir ne taip jau retai.

„Hamletas“ rimtai

8 klasėje nutariau, kad skaitysiu tik filosofiją ir poeziją. Dramaturgija mano gyvenime neturėjo jokio išskirtinio vaidmens iki Vaidybos studijų Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje. Pamenu, kad pirmame kurse V. Šekspyro dramas skaitydavome bendrabutyje, pasiskirsčiusios vaidmenis tarp kursiokių, nes taip buvo tiesiog greičiau ir lengviau. Ir įdomiau. Kai kartą teko rinktis tarp Hamleto ir Ofelijos, pasirinkau pastarąją. Pamenu, kad klausydama talentingos kursiokės įtaigaus Hamleto teksto skaitymo, „pamečiau“ Ofeliją. Tas mistinis Hamletas virto labai atpažįstamu ir apčiuopiamu žmogumi. O scena su motina – karaliene Gertrūda – man taip ir liko pačia tikriausia, skaudžiausia bei artimiausia. Tarsi visos situacijos polaroidine nuotrauka. Tąkart „Hamletas“ įstrigo kaip be galo liūdnas, bet labai gražus kūrinys.

Vėl „Hamletas“

Racionalus, logiškas, protingas, bet pakankamai šaltas, žiaurus, gal net skalpelio tikslumo režisieriaus Oskaro Koršunovo „Hamletas“ man asmeniškai buvo nemalonus dvasinis supurtymas. Fortepijono dangčio trenksmas per pirštus. Priverstinis atsibudimas iš sapniškos, gaivališkų idėjų apimtos „hamletiškos“ kelionės. Ir esu už tai dėkinga. Nes, o kaip kitaip įvertinsi tai, kuo tiki, ką išpažįsti šimtu procentų? Manęs taip lengvai nei įtikinsi, nei perkalbėsi. Matyt, reikėjo tokios patirties, kad savotiškai „prabusčiau“ ir darkart iš naujo save pa(si)tikrinčiau.

„Ofelijos“

2012 metais sukūriau pjesę „Aš, tu ir Ofelija“, kurios inspiracija tapo ne klausimas „Būt ar nebūt“, o mintis, kad „mes žinome, kas esam, tačiau nežinome, kuo galime tapti“. Tuo metu dauguma man uždavinėjo klausimą – tai kiek tu esi aktorė, o kiek – režisierė? Neslėpsiu, spektaklis ir jo tema man buvo itin asmeniška. Nuolat lydėjęs kūrybinis smalsumas išsiaiškinti šios minties esmę bent pačiai sau, atvedė iki spektaklio sukūrimo teatre „Atviras ratas“.

O kas, jei Hamletas – spektaklio režisierius, o Ofelija – jo pagrindinė aktorė? Ofelijos tema, jos šešėlio silueta dar ilgai manęs nepaliko – spektaklis gal ir gimė per anksti, ne savo laiku, tikrai

nebuvo tobulas, bet minties raidos kelionė įvyko. Taip, mes tikrai nežinom, kuo galime tapti – nėra laiko savęs paieškoms, nes jo, laiko, visų pirma, tiesiog per mažai savęs paties/pačios (su)kūrimui.

„Man šiandien – Hamletas“

Aš. Man. Mano. Apie mane.

Tai ir nuotaika bei būseną – man liūdna, man ilgu, man bloga, man nesaugu, man „važiuoja stogas“, aš pasimetęs, aš – ne aš, aš neegzistuoju; arba: man – polėkis „rauti ir rautis“. Tai ir veiksmas – aš ieškau, aš provokuoju, aš maištauju, aš rėkiu, aš kalbu, aš kenčiu, aš myliu, aš nekenčiu, aš naikinu, naikinuosi.

Tai ir tema – kalbu, bet manęs negirdi, girdžiu, bet su manimi nesikalba. Nesusikalbama.

Klausimas „Būt ar nebūt“ – manau, kad nesvarbu, ar tau 7 metai, ar 17, ar 70 – liečia tave, mane, jus, mus. Žmogus egzistuoja, yra tol, kol klausia, o kas bus po manęs? Perfrazuoju XX a. antros pusės airių dramaturgą M. McDonagh'as: „Man šiandien – Hamletas“ yra ne apie gyvenimą ar mirtį, o apie tai, ką mes paliekame po savęs. Ne tik gebėti kalbėti, kalbėtis. Bet mokytis girdėti save. Girdėti kitą. Išklaudyti. Priimti. Suprasti. Mokytis. Norėti mokytis.

Nes kitaip – žodžiai, žodžiai, žodžiai...

Kai buvau pakviesta statyti „Hamletą“ į Valstybinį Šiaulių dramos teatrą, mane aplankė visa paletė emocijų – nuo kūrybinio džiaugsmo ir nevaldomo užsidegimo iki milžiniškos baimės ir nepamatuotos panikos. Nes tai – pirmas kartas, kai kuriu spektaklį ne savo „komforto zonoje“ – „Atvirame rate“ ar „Keistuolių teatre“ – o kitoje vietoje, kitame mieste, su kitais žmonėmis. Tačiau artėjant spektaklio premjerai, galiu tvirtai pasakyti, kad esu be galo dėkinga už tokią neeilinę galimybę. Dėkinga visam Valstybiniam Šiaulių dramos teatrui – talentingiems šio teatro aktoriams, administracijai, apskritai visai kūrybinei bei techninei grupei. Ir, žinoma, esu dėkinga savo mokytojui, režisieriui Aidiui Giniočiui, nes be jo palaikymo, patarimų būtų buvę kur kas sudėtingiau. Patirtis VŠDT yra apie tai, ką parašiau anksčiau. Kalbėtis. Girdėti. Suprasti. Mokytis.

Choreografė Eglė KANČAUSKAITĖ apie spektaklį:

Apie Jolantą

Repetuojant spektaklį Šiauliuose, sausio 15 dieną, sužinojau, jog per savo gimtadienį iš šio pasaulio išėjo mano mylima mokytoja, dėstytoja, choreografijos magistro studijų vadovė Jolanta Vymerytė. Tai mokytoja, įdiegusi tobulumo siekimą, sunkaus bet tikslingo darbo principus, gebėjimą užmegzti nuoširdų ir atvirą santykį su visais aplinkiniais. Žmogiškumo faktorius jai buvo itin svarbus, būdama geriausia klasikinio šokio mokytoja Lietuvoje, ji lengvai rasdavo kalbą su visais, buvo atvira ir smalsi. Šie principai neišvengiamai lydi ir mane. Mokymasis iš šios Mokytojos buvo milžiniška dovana man. Tai yra mokėjimas mokytis.

Apie Kelmę, tėtį ir sceną

Esu iš Kelmės, mažo miestelio, esančio netoli Šiaulių. Gyvenau ten iki 19-os, vėliau mokiausi Norvegijoje, po to tęsiau mokslus Vilniuje, nepaisant to, su Kelme iki šiol mane sieja labai daug gijų. Ten gyvena mano Tėvai-Mama ir Tėtis. Į sceną, būdama trejų metų, išbėgau savo

noru, norėdama padėti jam – tėčiui – iliuzionistui. Šio sudėtingo žanro specifika ypatinga: tai nepaprastas tikslumas, manipuliacija žiūrovo dėmesiu, sunkus ir niekada neleidžiantis sustoti darbas, įprotis visuomet betarpiškai pasitikėti scenos partneriu, būti formoje, būti pasiruošus. Šie dėsniai man tokie natūralūs, jog apie juos dažniausiai net nekalbu, tai šeimoje įgautos pamokos, kurios lydi mane iki šiol. Tai – mokėjimas mokytis.

Apie Šiaulių dramos teatrą ir Hamletą

Hamletas atsirado netikėtai. Už šią patirtį ir pamokas esu dėkinga spektaklio režisierai Ievai, kuri pasitikėjo ir tikėjo manimi. Tai mano pirma darbo patirtis Valstybiniame teatre, pirmas darbas ne Vilniuje esančiame teatre ir pirmas kartas, kai choreografijoje naudoju Vogue šokio stilių. Ši idėja, gimusi vėl perskaičius „Hamletą“, pasiteisino tik ją perdavus teatro trupei – aktoriams, kurie imliai ir be abejonių nėrė į nepažintus šokio pasaulio tolius. Jie drąsiai mokėsi, klausė ir girdėjo. Buvo. Tik tokiu būdu gavau atsakymą, jog ši idėja veikia. Tai – mokėjimas būti.

LRT Plus laidos Kultūros diena reportažas (žr. nuo 14:28 min.):

<https://www.lrt.lt/mediateka/irasas/2000204243/kulturos-diena-opera-undine-architekturos-paroda-kultura-vievyje-spektaklis-jaunimui-juodosios-keramikos-zavesys-bei-muzikos-terapija?fbclid=IwAR31obVfcxMyn9ii0XTSSgF0wMnj5o8tsgAcR1B3v8A4hCahRFO5mS0Rd-c>

Bilieto kaina – 16 Eur, studentams, moksleiviams, senjorams ir neįgaliesiems – **12 Eur**. Bilietus platina kultūros centro kasa ir www.bilietai.lt

Spalio 30 d. 17 val.

FESTIVALIO UŽDARYMAS

Festivalio uždarymo programa su aktorėmis Jurga Kalvaityte, Vitalija Mockevičiūte bei Neringa Varnelyte ir festivalio nominacijų įteikimas Varėnos kultūros centre.

**Renginys nemokamas, būtina vietų rezervacija iki spalio 28 d. tel. (8 310) 52 752. (pirmadieniais–penktadieniais 12.00–19.00).*

Renginių metu bus filmuojama bei fotografuojama.

VARĖNOS KULTŪROS CENTRO

KASOS DARBO LAIKAS:

I 12.00–19.00 (pietų pertrauka 15.00–15.30)

II–V 11.00–19.00 (pietų pertrauka 15.00–15.30)

VI–VII Nedirba

Savaitgaliais ir švenčių dienomis – 2 val. iki renginio pradžios.

Likus 4 dienoms iki renginio dienos bilietų rezervacija atšaukiama.

Bilietų rezervavimas

tel. (8 310) 52 752

